

הדר פרק ששי עירובין

א) [למקן עמוד ב,]
 ב) [בס"פ: ממשומד, וכן
 להלן משומד: א] כבודות
 ג) כ"ב: כ"ב: דמשומד, וכן
 כ"ב: כ"ב: דמשומד,
 וכן להלן, ו) [ע"ש דהתם
 אמת א"פ שש"ד דוקים
 מתייראות מן הפרושים
 וכן כ"ל כדלפתן יומתא פרק
 דף יט: דשם אמת כ"ב
 ז) [ע"ש דהתם א"פ
 ש"דוקים מן המתייראות,

אימא אינו אוסר. לר"מ: והסניא. צניחותא: עד שלא נסן כו'.
 אישראל שלא עירב קאי: יבול לנטל. אע"ג דמומר^א הוא לחלל שבת
 יכול לנטל: צמוד אין יבול לנטל. קסבר ר' יהודה מחלל שבת אין
 יכול לנטל בלא שכירות: אוסר. דהדר שקליה לרשותיה וצווג נמי
 קנסו שוגג אטו מויד: צמה דברים
אמורים. ר"מ קאמר לה דאילו ר'
 יהודה ללישנא דמתני' קאמר דלא
 מהניא חזקה וללישנא דברייתא
 דקאמר ר' יהודה עד שלא תחשך
 טעמא לאו משום דלא מהניא חזקה
 הוא אלא משום דקסבר הרי הוא
 כעובד כוכבים וצ"י ישראל שצ"טל
 איכא למימר דאפי' לר' יהודה מהניא
 חזקה וצמה דברים אמורים דברי
 הכל הוא: והא אפן. לר' יהודה
 עד שלא יוציא אלמא מהני ביטול כל
 כמה דלא דער ציה וצחוקה הוא
 דפליג דקסבר לא מהניא: ואיניעיס
אימא. מתני' דמשמע לדוקי מצטל
 צמומר לחלל צלננא: גילוי פנים.
 חלף: מומר הוי. צתמיה וכי משום
 גילוי פנים חשיב ליה מומר: מומר
 בגילוי פנים. צפרהסיא: כר' יהודה.

הגהות הב"ח

א) גמ' אמת עד שלא יצא
 הוי: ב) שם הויא גברא
 דנפק צתומרתא: ג) תוס'
 ד"ה הויא וכי אטו כע"ג
 ועוד מפליגי: ח"מ ו"ז
 ק"א ומדפליגי: ז) ד"ה
 מין וכי טבעת של עץ
 שחומתה ממין אחר:
 ח) בא"ד וכן משמע
 צמומר קטן דמתמיה:
 ו) בא"ד ולא שייך למומר
 צלמא דילמא ש"פ:

מוסף רש"י

מי שנתן רשותו. לנני
 חר מפני ששכח ולא עירב
 ולאחר שצטל הויא מצינו
 לתגר אוסר. על בני חר
 דהרי שקליה לרשותיה
 (לע"ש ח.).

רבינו חננאל

והתנן מי שנתן רשותו
 והוציא בין בשוגג בין
 במזיד אוסר דברי ר'
 מאיר. ודחי רב יוסף
 תני במתינתא אינו אוסר
 דברי ר' מאיר. ופירק
 אבי פירוק אחר, ואמר
 מתינתא בלא החזיקו
 בני המבוי במבוי, לפיכך
 א"צ דביטול רשותו ו)אם
 הוציא אוסר, אבל המבטל
 רשותו וקידמו בני המבוי
 והחזיקו במבוי אפי'
 שרוציא אחר כך לא
 אסר. כדתניא אם עד
 שלא נתן רשותו והוציא
 בין בשוגג בין במזיד
 יכול לבטל רשותו דברי
 ר' מאיר. ר' יהוד'
 אומר בשוגג (לבטל) יכול
 (לבטל). אבל אם הוציא
 במזיד לאסור עליהן אין
 יכול לבטל. מי שנתן
 רשותו והוציא (אחר)
 בין שוגג בין מויד
 אוסר דברי ר' מאיר. ר'
 יהודה אומר מויד אוסר
 שוגג אינו אוסר. כמה
 דברים אמורים בלא
 החזיקו בני המבוי במבוי,
 אבל אם הוציא אלמא
 שלמה והחזיקו בני המבוי
 במבוי, אפי' שהוציא
 הוא בין בשוגג בין במזיד
 אין (אוסרין) [אוסר].
 אומר מו רבי יהוד'
 אומרה בלשון אחרת
 מהרו ועשו צורכיכם
 במבוי עד שלא תחשך
 ויאסר עליכם אלמא גוי
 הוא, ואין ביטול רשות
 מועיל במקום גוי עד
 שישכיר. והא אפן את
 במתיני' עד שלא יוציא
 ויאסור עליכם אלמא לאו

התנן ב) מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג

בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב
 יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא
 כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא
 החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא
 נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול
 לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר
 בשוגג יכול לבטל במזיד אינו יכול לבטל
 מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד
 אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר במזיד
 אוסר בשוגג אינו אוסר במה דברים אמורים
 בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו
 בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אינו
 אוסר: אמר מו ר' יהודה אומר בלשון אחרת
 מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך
 ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אפן עד
 שלא יוציא תנן אימא עד שלא (ב) יוציא היום
 ואיבעית אימא לא קשיא כאן במזיד (ג) לחלל
 שבתות בצנעא כאן במזיד לחלל שבתות
 בפרהסיא כמאן אזלא הא דתניא מומר גילוי
 פנים הרי זה אינו מבטל רשות גילוי פנים
 מומר הוי אלא מומר בגילוי פנים אינו
 יכול לבטל רשות כמאן כר' יהודה הוא
 (ד) דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר'
 יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבטל
 רשות לר' יהודה אמר רב הונא איזהו
 ישראל מומר זה המחלל שבתות בפרהסיא
 א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר (ה) חשוד
 לדבר א' חשוד לכל התורה כולה אפי' בא'
 מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבנן האמרי
 חשוד לדבר א' לא הוי חשוד לכל התורה כולה
 עד

אינו יכול לנטל כמו החזיק אחר ציטול דאין יכול עוד לנטל ור"מ סבר דיכול לנטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הגתינה לא החזיק:
כאן במזיד אחר שבתות בפרהסיא. לפירוש הקונט' שהוליא צמוד לעיל חשיב מומר אפי' צמילי דרבנן וכן משמע מדלמא משני הא והא
 צפרהסיא הא דלאורייתא הא דרבנן ותימה דהא סתם לדוקי אינו נוהר כלל צמילי דרבנן אפי' צפרהסיא ותימה נמי שהיו מצטלים
 ונתנים רשות קודם שגורו עליהם ר' אמר ור' אפי' צמילי דחולין (דף טו:). הא סתם כותים אינם מאמינים צדברי חכמים ואפי' צפרהסיא ולא
 מודה רי וי"ל שרגילים הם ליהרר לפי שיראים מחכמים כדלשכתן צנדה פרק צנות כותים (דף לו:). אע"פ שדוקים אנו (ו) מתיראין אנו מפני הפרושים:
בין ר' יהודה ר' יהודה נשיאה בסייה. וא"כ והא ר' יהודה נשיאה גופיה נפק בחומרתא דמדושא כדלמרי' צמועד קטן צפרק מי שופך
 (דף יב:). ומירך ר"מ דהאי גצרא דהכא נפק צרשות הרבים והתם צנחזר ר' יהודה אפי' צנחזר משמע התם דלאסור דקאמר על ר' אמר
 דאיכפד מאי טעמא איכפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא השירים והנזמים והטבעות הרי הן ככל הכלים הניטלין צנחזר ואמר עלה
 דהיחא צרייתא צסוף פרק כירה (שבת דף מו:). אמר עולא מאי טעמא הויל ואיכא תורת כלי עליהן ומדנקט טעמא דתורת כלי משמע דלאסור
 להתקשט צזה צנחזר דלא חו צצצת ואפי' שרי לצורך גופו ולצורך מקומו כמו כל דבר שיש תורת כלי עליו אע"פ שמלאכתו לאסור כדלמא
 צפרק צמה אשה (שם דף סד:). כל מקום שאסרו חכמים לנאח צו לרה"ר אסור לנאח צו לחצר חוץ מכצול ופאה נכרים ואור"י דודאי שירים
 ונזמים וטבעות אסור להתקשט צזה צנחזר שמא יא' צהן לרה"ר וצצרות הרבים אסור דילמא שליף ומחוי ולא חשיב גזירה לגזירה אצל חומרתא
 דמדושא אינו תכשיט כלל ואפי' הוליא צצצצו לחצר ליכא איסור משום תכשיט דלאו תכשיט הוא אלא איסור טלטולו צעלמא הוא דליכא כלשון
 ראשון שפירש צקונט' צצצת (ז) צמותמה ממין אחר ולא כלשון צ' שפירש קשר של צצמנים כן (ז) צמועד קטן (דף יב:). דמדמה להו לשירים ונזמים
 וטבעות ור' יהודה נשיאה לצורך גופו ולצורך מקומו אפקינוהו כגון לטייל צזה את התניוק או שאר עניינים ומשום הרי קאמר מ"ט איכפד
 דאיסור טלטולו ליכא שיהי יש עליה תורת כלי כדתניא השירים והנזמים שהם כשאר כלים שמלאכתן לאיסור שניטלין לצורך גופן וכיון דאיסור
 טלטולו ליכא איסור תכשיט פשיטא דליכא דאינו עשוי לתכשיט אלא כמו עץ צעלמא שעשוי לתחום צה חוממות ור"ת מפרש דתרווייהו נפקי
 לרה"ר ר' יהודה נשיאה צצצצו והואו גצצו צקומונו ואם היה מותר לטלול היה יכול להתקשט צו לרה"ר שמתכשיט הוא ולא שייך לנגזר
 צצצם (ו) שליף ומחוי לכך לא הולך להציא רחיה אלא על הטלטול דלא חשיב כחמיה של מתכת או של עץ דעלמא ומיהו קשה לר"י
 דזה היה יכול לדקדק מן מתני' דפ' צמה אשה יוצאה (שבת דף טו:). דתנן צצצת שאין עליה חותם לא תא' ואם יצאה אינה חייבת
 חותם ש"מ דחשיב רחיות לתכשיט ועוד דלישנא דנפק לא משמע צקומונו:

התנן ב) מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג

בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב
 יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא
 כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא
 החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא
 נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול
 לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר
 בשוגג יכול לבטל במזיד אינו יכול לבטל
 מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד
 אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר במזיד
 אוסר בשוגג אינו אוסר במה דברים אמורים
 בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו
 בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אינו
 אוסר: אמר מו ר' יהודה אומר בלשון אחרת
 מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך
 ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אפן עד
 שלא יוציא תנן אימא עד שלא (ב) יוציא היום
 ואיבעית אימא לא קשיא כאן במזיד (ג) לחלל
 שבתות בצנעא כאן במזיד לחלל שבתות
 בפרהסיא כמאן אזלא הא דתניא מומר גילוי
 פנים הרי זה אינו מבטל רשות גילוי פנים
 מומר הוי אלא מומר בגילוי פנים אינו
 יכול לבטל רשות כמאן כר' יהודה הוא
 (ד) דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר'
 יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבטל
 רשות לר' יהודה אמר רב הונא איזהו
 ישראל מומר זה המחלל שבתות בפרהסיא
 א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר (ה) חשוד
 לדבר א' חשוד לכל התורה כולה אפי' בא'
 מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבנן האמרי
 חשוד לדבר א' לא הוי חשוד לכל התורה כולה
 עד

והא תנן מי שנתן רשות בו. הא דפריך צצרייתא טפי מאמתני'
 משום דצצרייתא מסיים צה דברי ר"מ:
הוציא בין בשוגג בין במזיד יבול אבטל. פירש צקונט' אע"ג
 דמומר (ו) הוא לחלל שבת יכול לנטל ר' יהודה אומר
 צמויד אינו יכול לנטל קסבר מומר
 לחלל שבת אינו יכול לנטל בלא
 שכירות ומתולה טעם צקונטרס
 משום מומר נריך לומר דצפרהסיא
 קאמר כדמסיק דדוקא צפרהסיא לר'
 יהודה אינו יכול לנטל רשות ואפי'ה
 לר"מ מצטל רשות וצקמוון נמי דקאמר
 מומר בגילוי פנים אינו מצטל רשות
 כמאן כר' יהודה פירש צקונט' דלר"מ
 צמומר לחלל שבת צפרהסיא מצטל
 ותימה דצמתני' קתני לדוקי הרי הוא
 כנכרי כדמסיק לעיל ומשמע
 צריש פירקין דרישא דמתני' ר"מ וי"ל
 דודאי כולה מתניתא עד ר' יהודה ר"מ
 קתני לה כדמסיים צה צצרייתא
 דברי ר"מ דר"מ שונה דברי צמויו
 צברי חכמים ודברי ר"ג ואפשר דצבר
 כר"ג דלמך לדוקי אינו כנכרי
 (ז) ועוד דמפליגי ר"מ ור' יהודה אליצא
 דר"ג משמע נמי דכר"ג סצירא ליה
 ומיהו לא משמע כלל דפרש צרייתא זו
 מטעם מומר חדא דלמה ליה למנקט
 הוליא הוה ליה למימר שחילל שבת
 צכל מלאכה שחילל ועוד דמשמע
 דמשום דהוליא צצצת זו דקתני עד
 שלא נתן רשותו הוליא ועוד דמשמע
 סתם הוליא צכל ענין צכל צצנעא צין
 צפרהסיא כמו מי שנתן רשותו
 והוליא דסיפא ומפרש ר"י דהכא
 לאו מטעם מומר קאמר דמומר לא
 שייך אלא צצצם הרגיל לחלל שבתות
 ואינו מוחר כלל אצל הכא לא צצרגיל
 איירי אלא צצצמקרה צעלמא איירע כך
 שהוליא שהיה לחוק לפי שעה ואם
 צצצת שעצרה עשה כן אפי' צמויד
 לא היה מויד כלום אפי' לר' יהודה
 דלאו מומר הוא כדפירשתי אלא דוקא
 צצצת זו דלמחר שהחזיק צצצומו

אינו יכול לנטל כמו החזיק אחר ציטול דאין יכול עוד לנטל ור"מ סבר דיכול לנטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הגתינה לא החזיק:
כאן במזיד אחר שבתות בפרהסיא. לפירוש הקונט' שהוליא צמוד לעיל חשיב מומר אפי' צמילי דרבנן וכן משמע מדלמא משני הא והא
 צפרהסיא הא דלאורייתא הא דרבנן ותימה דהא סתם לדוקי אינו נוהר כלל צמילי דרבנן אפי' צפרהסיא ותימה נמי שהיו מצטלים
 ונתנים רשות קודם שגורו עליהם ר' אמר ור' אפי' צמילי דחולין (דף טו:). הא סתם כותים אינם מאמינים צדברי חכמים ואפי' צפרהסיא ולא
 מודה רי וי"ל שרגילים הם ליהרר לפי שיראים מחכמים כדלשכתן צנדה פרק צנות כותים (דף לו:). אע"פ שדוקים אנו (ו) מתיראין אנו מפני הפרושים:
בין ר' יהודה ר' יהודה נשיאה בסייה. וא"כ והא ר' יהודה נשיאה גופיה נפק בחומרתא דמדושא כדלמרי' צמועד קטן צפרק מי שופך
 (דף יב:). ומירך ר"מ דהאי גצרא דהכא נפק צרשות הרבים והתם צנחזר ר' יהודה אפי' צנחזר משמע התם דלאסור דקאמר על ר' אמר
 דאיכפד מאי טעמא איכפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא השירים והנזמים והטבעות הרי הן ככל הכלים הניטלין צנחזר ואמר עלה
 דהיחא צרייתא צסוף פרק כירה (שבת דף מו:). אמר עולא מאי טעמא הויל ואיכא תורת כלי עליהן ומדנקט טעמא דתורת כלי משמע דלאסור
 להתקשט צזה צנחזר דלא חו צצצת ואפי' שרי לצורך גופו ולצורך מקומו כמו כל דבר שיש תורת כלי עליו אע"פ שמלאכתו לאסור כדלמא
 צפרק צמה אשה (שם דף סד:). כל מקום שאסרו חכמים לנאח צו לרה"ר אסור לנאח צו לחצר חוץ מכצול ופאה נכרים ואור"י דודאי שירים
 ונזמים וטבעות אסור להתקשט צזה צנחזר שמא יא' צהן לרה"ר וצצרות הרבים אסור דילמא שליף ומחוי ולא חשיב גזירה לגזירה אצל חומרתא
 דמדושא אינו תכשיט כלל ואפי' הוליא צצצצו לחצר ליכא איסור משום תכשיט דלאו תכשיט הוא אלא איסור טלטולו צעלמא הוא דליכא כלשון
 ראשון שפירש צקונט' צצצת (ז) צמותמה ממין אחר ולא כלשון צ' שפירש קשר של צצמנים כן (ז) צמועד קטן (דף יב:). דמדמה להו לשירים ונזמים
 וטבעות ור' יהודה נשיאה לצורך גופו ולצורך מקומו אפקינוהו כגון לטייל צזה את התניוק או שאר עניינים ומשום הרי קאמר מ"ט איכפד
 דאיסור טלטולו ליכא שיהי יש עליה תורת כלי כדתניא השירים והנזמים שהם כשאר כלים שמלאכתן לאיסור שניטלין לצורך גופן וכיון דאיסור
 טלטולו ליכא איסור תכשיט פשיטא דליכא דאינו עשוי לתכשיט אלא כמו עץ צעלמא שעשוי לתחום צה חוממות ור"ת מפרש דתרווייהו נפקי
 לרה"ר ר' יהודה נשיאה צצצצו והואו גצצו צקומונו ואם היה מותר לטלול היה יכול להתקשט צו לרה"ר שמתכשיט הוא ולא שייך לנגזר
 צצצם (ו) שליף ומחוי לכך לא הולך להציא רחיה אלא על הטלטול דלא חשיב כחמיה של מתכת או של עץ דעלמא ומיהו קשה לר"י
 דזה היה יכול לדקדק מן מתני' דפ' צמה אשה יוצאה (שבת דף טו:). דתנן צצצת שאין עליה חותם לא תא' ואם יצאה אינה חייבת
 חותם ש"מ דחשיב רחיות לתכשיט ועוד דלישנא דנפק לא משמע צקומונו:

התנן ב) מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג
 בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב
 יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא
 כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא
 החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא
 נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול
 לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר
 בשוגג יכול לבטל במזיד אינו יכול לבטל
 מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד
 אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר במזיד
 אוסר בשוגג אינו אוסר במה דברים אמורים
 בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו
 בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אינו
 אוסר: אמר מו ר' יהודה אומר בלשון אחרת
 מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך
 ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אפן עד
 שלא יוציא תנן אימא עד שלא (ב) יוציא היום
 ואיבעית אימא לא קשיא כאן במזיד (ג) לחלל
 שבתות בצנעא כאן במזיד לחלל שבתות
 בפרהסיא כמאן אזלא הא דתניא מומר גילוי
 פנים הרי זה אינו מבטל רשות גילוי פנים
 מומר הוי אלא מומר בגילוי פנים אינו
 יכול לבטל רשות כמאן כר' יהודה הוא
 (ד) דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר'
 יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבטל
 רשות לר' יהודה אמר רב הונא איזהו
 ישראל מומר זה המחלל שבתות בפרהסיא
 א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר (ה) חשוד
 לדבר א' חשוד לכל התורה כולה אפי' בא'
 מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבנן האמרי
 חשוד לדבר א' לא הוי חשוד לכל התורה כולה
 עד

אינו יכול לנטל כמו החזיק אחר ציטול דאין יכול עוד לנטל ור"מ סבר דיכול לנטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הגתינה לא החזיק:
כאן במזיד אחר שבתות בפרהסיא. לפירוש הקונט' שהוליא צמוד לעיל חשיב מומר אפי' צמילי דרבנן וכן משמע מדלמא משני הא והא
 צפרהסיא הא דלאורייתא הא דרבנן ותימה דהא סתם לדוקי אינו נוהר כלל צמילי דרבנן אפי' צפרהסיא ותימה נמי שהיו מצטלים
 ונתנים רשות קודם שגורו עליהם ר' אמר ור' אפי' צמילי דחולין (דף טו:). הא סתם כותים אינם מאמינים צדברי חכמים ואפי' צפרהסיא ולא
 מודה רי וי"ל שרגילים הם ליהרר לפי שיראים מחכמים כדלשכתן צנדה פרק צנות כותים (דף לו:). אע"פ שדוקים אנו (ו) מתיראין אנו מפני הפרושים:
בין ר' יהודה ר' יהודה נשיאה בסייה. וא"כ והא ר' יהודה נשיאה גופיה נפק בחומרתא דמדושא כדלמרי' צמועד קטן צפרק מי שופך
 (דף יב:). ומירך ר"מ דהאי גצרא דהכא נפק צרשות הרבים והתם צנחזר ר' יהודה אפי' צנחזר משמע התם דלאסור דקאמר על ר' אמר
 דאיכפד מאי טעמא איכפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא השירים והנזמים והטבעות הרי הן ככל הכלים הניטלין צנחזר ואמר עלה
 דהיחא צרייתא צסוף פרק כירה (שבת דף מו:). אמר עולא מאי טעמא הויל ואיכא תורת כלי עליהן ומדנקט טעמא דתורת כלי משמע דלאסור
 להתקשט צזה צנחזר דלא חו צצצת ואפי' שרי לצורך גופו ולצורך מקומו כמו כל דבר שיש תורת כלי עליו אע"פ שמלאכתו לאסור כדלמא
 צפרק צמה אשה (שם דף סד:). כל מקום שאסרו חכמים לנאח צו לרה"ר אסור לנאח צו לחצר חוץ מכצול ופאה נכרים ואור"י דודאי שירים
 ונזמים וטבעות אסור להתקשט צזה צנחזר שמא יא' צהן לרה"ר וצצרות הרבים אסור דילמא שליף ומחוי ולא חשיב גזירה לגזירה אצל חומרתא
 דמדושא אינו תכשיט כלל ואפי' הוליא צצצצו לחצר ליכא איסור משום תכשיט דלאו תכשיט הוא אלא איסור טלטולו צעלמא הוא דליכא כלשון
 ראשון שפירש צקונט' צצצת (ז) צמותמה ממין אחר ולא כלשון צ' שפירש קשר של צצמנים כן (ז) צמועד קטן (דף יב:). דמדמה להו לשירים ונזמים
 וטבעות ור' יהודה נשיאה לצורך גופו ולצורך מקומו אפקינוהו כגון לטייל צזה את התניוק או שאר עניינים ומשום הרי קאמר מ"ט איכפד
 דאיסור טלטולו ליכא שיהי יש עליה תורת כלי כדתניא השירים והנזמים שהם כשאר כלים שמלאכתן לאיסור שניטלין לצורך גופן וכיון דאיסור
 טלטולו ליכא איסור תכשיט פשיטא דליכא דאינו עשוי לתכשיט אלא כמו עץ צעלמא שעשוי לתחום צה חוממות ור"ת מפרש דתרווייהו נפקי
 לרה"ר ר' יהודה נשיאה צצצצו והואו גצצו צקומונו ואם היה מותר לטלול היה יכול להתקשט צו לרה"ר שמתכשיט הוא ולא שייך לנגזר
 צצצם (ו) שליף ומחוי לכך לא הולך להציא רחיה אלא על הטלטול דלא חשיב כחמיה של מתכת או של עץ דעלמא ומיהו קשה לר"י
 דזה היה יכול לדקדק מן מתני' דפ' צמה אשה יוצאה (שבת דף טו:). דתנן צצצת שאין עליה חותם לא תא' ואם יצאה אינה חייבת
 חותם ש"מ דחשיב רחיות לתכשיט ועוד דלישנא דנפק לא משמע צקומונו:

התנן ב) מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג

בין במזיד אוסר דברי רבי מאיר אמר רב
 יוסף אימא אינו אוסר אביי אמר לא קשיא
 כאן שהחזיקו בני מבוי במבוי כאן שלא
 החזיקו בני מבוי במבוי והתניא עד שלא
 נתן רשותו הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול
 לבטל דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר
 בשוגג יכול לבטל במזיד אינו יכול לבטל
 מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד
 אוסר דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר במזיד
 אוסר בשוגג אינו אוסר במה דברים אמורים
 בשלא החזיקו בני מבוי במבוי אבל החזיקו
 בני מבוי במבוי בין בשוגג ובין במזיד אינו
 אוסר: אמר מו ר' יהודה אומר בלשון אחרת
 מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך
 ויאסר עליכם אלמא נכרי הוא והא אפן עד
 שלא יוציא תנן אימא עד שלא (ב) יוציא היום
 ואיבעית אימא לא קשיא כאן במזיד (ג) לחלל
 שבתות בצנעא כאן במזיד לחלל שבתות
 בפרהסיא כמאן אזלא הא דתניא מומר גילוי
 פנים הרי זה אינו מבטל רשות גילוי פנים
 מומר הוי אלא מומר בגילוי פנים אינו
 יכול לבטל רשות כמאן כר' יהודה הוא
 (ד) דנפק בחומרתא דמדושא כיון דחזייה לר'
 יהודה נשיאה כסייה אמר כגון זה מבטל
 רשות לר' יהודה אמר רב הונא איזהו
 ישראל מומר זה המחלל שבתות בפרהסיא
 א"ל רב נחמן כמאן אי כר"מ דאמר (ה) חשוד
 לדבר א' חשוד לכל התורה כולה אפי' בא'
 מכל איסורין שבתורה נמי אי כרבנן האמרי
 חשוד לדבר א' לא הוי חשוד לכל התורה כולה
 עד

והא תנן מי שנתן רשות בו. הא דפריך צצרייתא טפי מאמתני'
 משום דצצרייתא מסיים צה דברי ר"מ:
הוציא בין בשוגג בין במזיד יבול אבטל. פירש צקונט' אע"ג
 דמומר (ו) הוא לחלל שבת יכול לנטל ר' יהודה אומר
 צמויד אינו יכול לנטל קסבר מומר
 לחלל שבת אינו יכול לנטל בלא
 שכירות ומתולה טעם צקונטרס
 משום מומר נריך לומר דצפרהסיא
 קאמר כדמסיק דדוקא צפרהסיא לר'
 יהודה אינו יכול לנטל רשות ואפי'ה
 לר"מ מצטל רשות וצקמוון נמי דקאמר
 מומר בגילוי פנים אינו מצטל רשות
 כמאן כר' יהודה פירש צקונט' דלר"מ
 צמומר לחלל שבת צפרהסיא מצטל
 ותימה דצמתני' קתני לדוקי הרי הוא
 כנכרי כדמסיק לעיל ומשמע
 צריש פירקין דרישא דמתני' ר"מ וי"ל
 דודאי כולה מתניתא עד ר' יהודה ר"מ
 קתני לה כדמסיים צה צצרייתא
 דברי ר"מ דר"מ שונה דברי צמויו
 צברי חכמים ודברי ר"ג ואפשר דצבר
 כר"ג דלמך לדוקי אינו כנכרי
 (ז) ועוד דמפליגי ר"מ ור' יהודה אליצא
 דר"ג משמע נמי דכר"ג סצירא ליה
 ומיהו לא משמע כלל דפרש צרייתא זו
 מטעם מומר חדא דלמה ליה למנקט
 הוליא הוה ליה למימר שחילל שבת
 צכל מלאכה שחילל ועוד דמשמע
 דמשום דהוליא צצצת זו דקתני עד
 שלא נתן רשותו הוליא ועוד דמשמע
 סתם הוליא צכל ענין צכל צצנעא צין
 צפרהסיא כמו מי שנתן רשותו
 והוליא דסיפא ומפרש ר"י דהכא
 לאו מטעם מומר קאמר דמומר לא
 שייך אלא צצצם הרגיל לחלל שבתות
 ואינו מוחר כלל אצל הכא לא צצרגיל
 איירי אלא צצצמקרה צעלמא איירע כך
 שהוליא שהיה לחוק לפי שעה ואם
 צצצת שעצרה עשה כן אפי' צמויד
 לא היה מויד כלום אפי' לר' יהודה
 דלאו מומר הוא כדפירשתי אלא דוקא
 צצצת זו דלמחר שהחזיק צצצומו

אינו יכול לנטל כמו החזיק אחר ציטול דאין יכול עוד לנטל ור"מ סבר דיכול לנטל משום דלא חשיב מחזיק כיון שאחר הגתינה לא החזיק:
כאן במזיד אחר שבתות בפרהסיא. לפירוש הקונט' שהוליא צמוד לעיל חשיב מומר אפי' צמילי דרבנן וכן משמע מדלמא משני הא והא
 צפרהסיא הא דלאורייתא הא דרבנן ותימה דהא סתם לדוקי אינו נוהר כלל צמילי דרבנן אפי' צפרהסיא ותימה נמי שהיו מצטלים
 ונתנים רשות קודם שגורו עליהם ר' אמר ור' אפי' צמילי דחולין (דף טו:). הא סתם כותים אינם מאמינים צדברי חכמים ואפי' צפרהסיא ולא
 מודה רי וי"ל שרגילים הם ליהרר לפי שיראים מחכמים כדלשכתן צנדה פרק צנות כותים (דף לו:). אע"פ שדוקים אנו (ו) מתיראין אנו מפני הפרושים:
בין ר' יהודה ר' יהודה נשיאה בסייה. וא"כ והא ר' יהודה נשיאה גופיה נפק בחומרתא דמדושא כדלמרי' צמועד קטן צפרק מי שופך
 (דף יב:). ומירך ר"מ דהאי גצרא דהכא נפק צרשות הרבים והתם צנחזר ר' יהודה אפי' צנחזר משמע התם דלאסור דקאמר על ר' אמר
 דאיכפד מאי טעמא איכפד אי משום חומרתא דמדושא והא תניא השירים והנזמים והטבעות הרי הן ככל הכלים הניטלין צנחזר ואמר עלה
 דהיחא צרייתא צסוף פרק כירה (שבת דף מו:). אמר עולא מאי טעמא הויל ואיכא תורת כלי עליהן ומדנקט טעמא דתורת כלי משמע דלאסור
 להתקשט צזה צנחזר דלא חו צצצת ואפי' שרי לצורך גופו ולצורך מקומו כמו כל דבר שיש תורת כלי עליו אע"פ שמלאכתו לאסור כדלמא
 צפרק צמה אשה (שם דף סד:). כל מקום שאסרו חכמים לנאח צו לרה"ר אסור לנאח צו לחצר חוץ מכצול ופאה נכרים ואור"י דודאי שירים
 ונזמים וטבעות אסור להתקשט צזה צנחזר שמא יא' צהן לרה"ר וצצרות הרבים אסור דילמא שליף ומחוי ולא חשיב גזירה לגזירה אצל חומרתא
 דמדושא אינו תכשיט כלל ואפי' הוליא צצצצו לחצר ליכא איסור משום תכשיט דלאו תכשיט הוא אלא איסור טלטולו צעלמא הוא דליכא כלשון
 ראשון שפירש צקונט' צצצת (ז) צמותמה ממין אחר ולא כלשון צ' שפירש קשר של צצמנים כן (ז) צמועד קטן (דף יב:). דמדמה להו לשירים ונזמים
 וטבע